

ביצה לט-מ

בור של יחיד	ושל אנשי אותה העיר	ושל עולי בבל
כרגלי היחיד	כרגלי אנשי אותה העיר	כרגלי הממלא

סתירה: רמי ליה רבא לרב נחמן:

תנן, בור של יחיד כרגלי היחיד, ורמינהו: נהרות המושכין ומעינות הנובעין - הרי הן כרגלי כל אדם!

תירוץ: אמר רבה: הכא במאי עסקינן (במשנה) - במכונסין.

אתמר: מילא ונתן לחבירו

	רב נחמן	רב ששת
תחום הולך לפי מי?	כרגלי מי שנתמלאו לו	כרגלי הממלא
הבסיס למחלוקת - ניסיון 1	בירא דשותפי הוא	בירא דהפקירא הוא
הבסיס למחלוקת - ניסיון 2 - דכולי עלמא בירא דהפקרא היא - במגביה מציאה לחבירו	לא קנה - כי היתה כוונתו לשאוב המים בעבור חבירו ולכן נשארים המים הפקר עד שמעבירו לחבירו ואז חל קניין החפץ ונקבע התחום	קנה - בהגבתו קנה את המים לעצמו ובשעה זו נקבע התחום

קושי של רבא על רב נחמן:

	הריני עליך ואתה עלי	הרי אתה עלי חרם	
המורדר אסור	שניהם אסורים זה בזה	הנודר אסור	ואסורין בשל אותה העיר
ואלו הן דברים של עולי בבל:	ואלו הן דברים של עולי בבל:	ואלו הן של אותה העיר:	הרחוב, ובית הכנסת, ובית המרחץ
וכור של אמצע הדרך	הר הבית, הלשכות והעזרות,	וכור של אמצע הדרך	וכור של אמצע הדרך

הקושי: ואי אמרת בירא דשותפי הוא - אמאי מותר? והתנן: השותפין שנדרו הנאה זה מזה - אסורים ליכנס לחצר (המשותף) לרחוץ בבור!

תירוץ 1: לרחוץ הכי נמי, והכא במאי עסקינן - למלאות, מר מדידיה קא ממלא, ומר מדידיה קא ממלא - מדין ברירה

דחייה: וסבר רב נחמן יש ברירה? והתנן: האחין השותפין,

כשחייבין בקלבון (נידון כרכוש נפרדת)	וכשחייבין במעשר בהמה (נידון כתפוסת הבית - שהכל שייד למקום אחד - דין יחיד)
פטורים ממעשר בהמה	פטורין מן הקלבון

ואמר רב ענן: לא שנו אלא שחלקו גדים כנגד טלאים, וטלאים כנגד גדים, אבל חלקו גדים כנגד גדים וטלאים כנגד טלאים - אומר: זהו חלקו המגיעו משעה ראשונה לכך. ורב נחמן אמר: אפילו חלקו גדים כנגד גדים וטלאים כנגד טלאים אין אומר זה חלקו המגיעו משעה ראשונה לכך - אין דין ברירה

תירוץ 2: אלא, דכולי עלמא בירא דהפקרא היא, אלא הכא במגביה מציאה לחבירו קא מיפלגי, מר סבר: קנה, ומר סבר: לא קנה.

מי שהיו פירותיו בעיר אחרת,	מי שזמן אצלו אורחים
וערכו בני אותה העיר להביא אצלו מפירותיו - לא יביאו לו,	ואם ערב הוא - פירותיו כמוהו.
לא יוליכו בידם מנות, אלא אם כן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב.	לא יוליכו בידם מנות, אלא אם כן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב.

המפקיד פירות אצל חבירו

רב	שמואל
כרגלי מי שהפקידו לו	כרגלי המפקיד

ניסיון להבין דבניהם על רקע מחלוקת אחרת: לימא רב ושמואל דאזדו לטעמייהו: דתנן: (בעניין נזקי ממוך)

חכמים	רבי
אם הכניס ברשות - בעל החצר חייב	לעולם אינו חייב עד שיקבל עליו בעל הבית לשמור

ואמר רב הונא אמר רב: הלכה כדברי חכמים	ושמואל אמר: הלכה כרבי
---------------------------------------	-----------------------

דחייה:

נזק	תחום
רב	אבל הכא - הא קביל עליה נטירותא
שמואל	מי ניחא ליה לאיניש דניקום תוריה ברשותיה דבעל חצר, דאי מזיק ליה לא מיחייב – ולכן חכמים חייב בעל החצר

קושי על רב ממשנתינו: תנן: **ואם ערב הוא - פירותיו כמוהו**. אי אמרת כרגלי מי שהפקידו אצלו - כי ערב הוא מאי הוי?
תירוץ: אמר רב הונא, אמרי בי רב: כגון שיחד לו קרן זוית.

עוד קושי על רב ממשנתינו: תא שמע: **מי שזמן אצלו אורחים - לא יוליכו בידם מנות, אלא אם כן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב**. ואי אמרת כרגלי מי שהפקידו אצלו - כי זכה להם על ידי אחר מאי הוי?
תירוץ 1: הכי נמי, כיון שזכה להם על ידי אחר - כמי שיחד לו קרן זוית דמי.
תירוץ 2: ואיבעית אימא: זכה שאני ממקרה שהפקיד

מעשה: רב חנא בר חנילאי תלא בשרא בעברא דדשא.
פסיקת ההלכה במעשה על ידי רב הונא: אי את תלית - זיל שקיל, ואי אינהו תלו לך - לא תשקול.
קושי על החלק הראשון של הפסיקה: ואי איהו תלא מי שקיל? והא רב הונא תלמיד דרב הוה, ואמר רב: כרגלי מי שהפקידו אצלו!
תירוץ: שאני עברא דדשא, דכמי שיחד לו קרן זוית דמי.

קושי 1 על החלק השני של הפסיקה: אמר ליה רב הלל לרב אשי: ואי אינהו תלו ליה לא שקיל? והאמר שמואל: שור של פטם הרי הוא כרגלי כל אדם!
קושי 2: אמר ליה רבינא לרב אשי: ואי אינהו תלו ליה לא שקיל? והאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: הלכה כרבי דוסא! **והמוסר בהמה לרועה, אף על פי שלא מסרה לו אלא ביום טוב - הרי היא כרגלי הרועה!** רק אם יש רועה אחד בעיר אבל יש שני רועים, כרגלי הלוקח כי לא ידע לפני יום טוב למי ימסור
קושי 3: אמר ליה רב אשי לרב כהנא: ואי אינהו תלו ליה לא שקיל? והתנן: **הבהמה והכלים כרגלי הבעלים!** והבשר שתלו לא נחשב פקדון בכלל!

הבנה אחרת בסיבה לפסיקתו – לא קשור לתחומין בכלל: אלא, שאני רב חנא בר חנילאי דגברא רבה הוא וטריד בשמעתייה, והכי קאמר ליה: אי את תלית - אית לך סימנא בגווייה ולא מסחת דעתך מניה - זיל שקול, ואי אינהו תלו לך - מסחת דעתך, ולא תשקול.

אין משקין ושוחטין את המדבריות, אבל משקין ושוחטין את הבייתות.

לפי המשנה	בייתות	מדבריות
לפי הברייתא לדעת חכמים	הלנות בעיר	הלנות באפר
לפי הברייתא לדעת רבי	כל שיוצאות ורועות חוץ לתחום, ובאות ולנות בתוך התחום	כל שיוצאות ורועות חוץ לתחום, ובאות ולנות בתוך התחום וכל שיוצאות בפסח, ורועות באפר, ונכנסות ברביעה ראשונה
	כל שיוצאות ורועות חוץ לתחום, ובאות ולנות בתוך התחום וכל שיוצאות בפסח, ורועות באפר, ונכנסות ברביעה ראשונה	כל שיוצאות ורועות באפר, ואין נכנסות לישוב לא בימות החמה ולא בימות הגשמים

קושי על רבי יהודה שסובר שאסור לשחוט מדבריות משום שהם מוקצה: ומי אית ליה לרבי מוקצה? והא בעא מיניה רבי שמעון בר רבי מרבי: פצעילי תמרה לרבי שמעון מהו? אמר לו: אין מוקצה לרבי שמעון אלא גרוגרות וצמוקין בלבד.

תירוץ 1: הני נמי כגרוגרות וצמוקין דמי.
תירוץ 2: לדבריו דרבי שמעון קאמר, וליה לא סבירא ליה.
תירוץ 3: לדבריהם דרבנן קאמר להו: לדידי - אין מוקצה, אלא לדידכו - אודו לי מיהת היכא דיוצאות ורועות בפסח ונכנסות ברביעה ראשונה דבייתות הן. ואמרו ליה רבנן: לא, מדבריות הן.